

מסורת הש"ס

א) יומא ד' חגיגה כג. ע"ש פרה פ"ג מ"ז ע"ש, ב) בעיני ב"ק נא., א) [נשלח כ:], ד) פי' ירוש' יומא פ"ב ה"א, ט) לעיל כ., ו) פסחים נט., ז) שם: ח) ע"ב ד"ה והאמר:

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה אי הכי וכו' שפיר קידוש הס"ד ואח"כ מ"ה וגבשינ' בעיני עבודה:

שינויי גוסהאות

[א] יום כשר בה לא פסיל בה טומאה בקידוש שלה (ש"ס), [ב] רגליו בני [ג] רגליו בני קדמות ל"ה לא וכו' צבצבא. [ונכ"ט] ולכא' מוכרת דל"ג רגליו, דהא בעינן דומיא דשמיט' כדלעיל יט ע"ג, ובשעת עבודה ח"א לעמוד ע"ג כל שבת (תרומי שוה"ענ"ש), וע"ש צנ"ל דק"י, ואמנם בכתב"י גרס' ליה, וכו' ככ"י: [ז] ניחא גמי ל"ג בתמי' וכו' (ש"ס), [ח] ל"ל דהנח, והא תחילת דיבור (ש"ס): [ח] ל"ל צ"ל (ש"ס): [ז] בה לא פסיל טומאה בקידוש שלה (ש"ס): [ז] קידוש (כ"י): [ח] כשרין תרומו (כ"י): [ט] לילה אבל אם היו משקיעים כל הלילה והצליח בעה"ש נפסלים בכך אף לאברים הס"ד ומכ"י אף למתירין ברי ואם שקיעו קודם וכו' צ"ל (ש"ס), ובעינן צ"ל וכו'ס"ן סגור, ועי' ח"ק ודברי יושר: [ז] צ"ל מוסף כלן תמיכות לעיל ואם שקיעו קודם עמוד השחר מועט בשרים תרומו לקידוש במתירין: [א] כצמ"י טקף הינוי אברים ופדרים קאמר ר' יוחנן דמיפסל בהיציאה דר"ל לאברים במתירין וצריך שיהא משוקע כל הלילה ואחריוהו מליג: [ב] ל"ל מחר (ש"ס): [ג] ל"ל האר' (פ"ט), וכו' בכ"י: [ד] בדי ורי וכו' סבר (ש"ס): [ה] חכ"ר אבל ברי' צ"ל (ש"ס): [ו] עי' ביאור דכתיבה צ"ל, ח"י וט"ק, וכתב"ר"ס ש"ף כתב דק"י א"י ש"ן לקנן בתמי' תמי' אק"י וא"ת ויפסול וכו', וכן ל"ש זמ"י: [ז] קמנוהו לאחר התי' שאלו: [ט] כ"ס ארע"ה דרננ' כי דמינת לילה הוא ט"ס וי"ל ליה, ולעני' א"ן הכנה להניח ודבריהם ינחה פני' גי' שג"ו וי' דוד (ש"ס): [ז] וי' מביהלה בדבריש (ש"ס), ועי' כ"ש: [ח] דוקא שלא שקעו אלא ברי' צ"ל (ש"ס): [ט] בדי שיהיו אק"י כל הלילה ברי' שג"ו וי' צ"ל (ש"ס): [ז] וי' מביהלה בבדי (ש"ס), ל"א וליבד' (גמיו'): [בב] ל"ל ביה (ש"ס): [בג] להמשיע בעי"ל צ"ל (ש"ס): [גד] לזיד גורח נתחן (ש"ס), ועי' צנ"ל ק"י: [בד] ל"ל היה (כ"י): [גז] צ"ל בקידוש (ש"ס): [בז] ל"ל ויבואו (ש"ס):

ליקוטים

דכתיב ממנו, הא בעלמא אפילו בחיובו שפיר דמי. (ש"ת הסריס)
ח"י פ"י ק"א ואע"ה שד"ס ורבינו (הטור) ס"ה ע"ט משכשך ידיו בתוך הכלי לא עלהת לו טהלה לאכילה, וכן דעת רוב הפוסקים, ומ"מ לענין גטילה שחרות אפרש שגטילה לא ידון דלא אשכחן מהפוסקים מ"ד דליבעי כלי אלא ק"י תשובה, והוא אומרת שגמור ידו בשלי מהני, קטנין וכו'. מהיו משמע דהיינו לצאת ידי חובת גטילה ידים שחרות בדי לקרות ק"ש ולהתפלל, אבל להעביר רוח רעה השרוע על ידיו לא סגי בשכשוך דלעולם אינו עוברת עד שיערה עליהם מים ג"פ ומשכשך ידם בכלי אפי' כמה פעמים לא ישובי אלא פעם אחד שכיין ששכשך ידיו פעם אחד שגמאו כל מים ששכבלי וחו לא מהני מיד. (כ"י אר"ם פ"ד)

והא פרה דעמווי מעמאין ליה. אחר קידוש זה דמתן ה' כו' וטבילה זו צהר המשחה היתה והכי תנן לה במסכת פרה (פ"ג מ"ו) ואחר טבילתו מיד הוא מסדר מערכתה ושורפה אלמא אחר הקידוש הזה היתה ושי"מ לא פסלה לה ה' טומאה. י"ש חסריו"ן בספר"ס

וגראה לי הגירסא הכי שאני פרה הואיל וטבול יום כשר צה ה' טומאה לא פסלה צקידושין שלה: אי הכי למא לי דמקדש. הואיל ואין קידוש ה' כשאר א) קידוש עבודה: צביור. שיכנים ידיו ורגליו בתוכו: הא כיור דומיא דמערה. והיכי דמי כגון שנכנס לתוכו: מי מערה אינטריך ליה. כלומר לעולם דכוותיה צביור נמי פסול והאי דנקט מי מערה אינטריך סד"א הואיל וטבילה מעלייתה היא עדיפא א"ל מכיור שהן שאזנין וקידוש אין כ"ל וטבילה אין כ"ל אצל הכה טבילה איכא קמשמע לן: ה"ג אמר רבי חי"א בר יוסף מי כיור נפסלין למתירין כמתירין לאצרים ורז חסדא אמר אף למתירין אין נפסלין אלא בעמוד השחר עבודה שקידוש צריך לה היה ומן מימיו ליפסל. אם עבודה למחר הוא כגון עבודתן דס או קמלים שנפסלים צבא הלילה עליהם כדאמרי' צאחיו מקומן (לקמן דף נז.) מנין לרס שנפסל צשקיעת החמה וכו' מי כיור נפסלין צשקיעת החמה אם לא נשקע הכיור צבזר לפני שקיעת החמה נפסלים מימיו לקדש עוד מהם לצורך עבודה יום מחר אפי' שיקעו קודם עמוד השחר העושה

לינה ככל מקום אינו מועיל לו שלפי עבודתו הוא חשובו וכן אם שקעו לפני שקיעת החמה והעלהו צבילה מכיון שמאלו הלילה שעה אחת חוץ לצור נפסלו מימיו לעבודה היום: לאצרים כאצרים. לקדש מוכן לעבודה הקטר חלצים נפסלין צעמוד השחר כמו שאצרים נפסלין צבילנת עמוד השחר דכתיבי עד צקר ה' אצל כל הלילה כשרין ה' לקדש מהן לעבודה לילה א' ואם שיקעו קודם עמוד השחר מעט כשרין מימיו לקידוש עבודה (היום: אף) למסירין נו' לאצרים. כעס שאין האצרים נפסלין אלא בעמוד השחר אף כל ליות אין פוסלות בשום קדושה אלא צעמוד השחר ה' ור' יוחנן אמר כיור כיון ששקעו. צבזר כדרך מלותו סמוך לשקיעת החמה: שז אין מעלה. כל הלילה. וקס"ד דאפי' לעבודה הלילה א' קאמר ר' יוחנן דמיפסל צה העלאתו ואמתריהו פליג: לעבודה לילה. הקטר חלצים: ולמחר אינו מקדש. קס"ד דאסור לקדש הימנו קאמר שנפסל צשקיעת החמה לעבודה יום אלמא כולה כרבי חי"א סבירא ליה: מאי אינו מעלהו נמי דקאמר. רבי יוחנן לעיל לעבודה יום משום פסול עשהא יום קאמר לא שאלה פסלו לעבודה יום וקא פסקא דעתך עשהא שהעלאת הלילה תפסלם לעבודה מתיר ה' כר' חי"א: אי הכי היינו דרבי חי"א. מאי ה' אינו מעלהו דקאמר רבי יוחנן עלה דר' חי"א ודרז חסדא מאי אחא למימר הא רבי חי"א נמי הי"ק: איכא

בתחילת הלילה או צאמצעה דכדי כא' שיהא זכור צעמוד השחר אלא לפי שהוא זמן פסול מתירים לו דס וקומץ קצצו זמנו צעזר ולר' יוחנן אע"פ שעל כרחו יש לכן להעלותו לתרומת הדשן לא דמי דפי' צקונטרס [לקמן ה' ח"ל] דלא סגי' ליה צבאלו קידוש או שזכה לפיים כל תרומת הדשן וגזירת שיקוע ליכא למיחש צקועו והעלהו ונעשיו הגיע זמן הסמוך לצבאלו לא פשע ליה בג' והערז משקע ליה ולא היה למעלהו צבילה שמתירו לקדש כהנים הצאון תמיד להקטיר ואחי ולאפשע בג' וא"ת ויפסול מימיו ומה צבך והא השתא נמי כשמשקעו צעמוד השחר וחוזר ומעלהו ציום לא היה יכול לקדש צמימיו למתירין דכבר נפסלו ולא מהני להו וריעה אלא לאצרים היה יכול לקדש ומי הוא שזטה שיכול לקדש ציום קידוש גמור שיעיל לכל העצזות והוא עומד ומקדש קידוש שאינו מועיל אלא לאצרים וי"ל דכיון דקדש להו המים צבלי שרת מואה לשומרין כשאר קדשים שלא יפסלו דפי' צקונטרס צבך דשעמעין אי נמי כרי שלא יצואו לידו גורח ה' ויעמלו את הידים וכשמעלין את המיור ציום היו מערין מימיו צבלי שרת דפעמים שמקדשין הרצה כהנים צכל דדין ומי שיש לו לקדש לאצרים מקדש מן המים שצבלי שרת ושנים עשר כהנים שהיו ה' מקדשין צצת אחת מן הכיור לצורך התמיד אף על פי שהיה פיים של תמיד קודם ע"ה דתמוכה במסכת תמיד (פ"ב) מ"מ לא היו מקדשין צבילה עד שהיה יום ומעלין הכיור ונותנים מימיו צבלי שרת וממלאין אותו מים חדשים ומקדשים מהם שהרי היה זורק דס התמיד ונפסלו מימיו למתירין ולא מהני להו וריעה והא דפסלה לעולה לא ליה צבאלו צעמעין היינו כרבי זארי וכהא צלעזר צר"ש למאי אילפא לעיל כמחלוקת צזו כך מחלוקת צזו [וכולוהו אמוראי דלעיל מדוד דלכל הפחות ספיקא היו והכא מפשט פשט ועוד צריך לומר דהא דאמר אצ"י לעיל דמקרות הגבז עד צפרא לא פסלא לינה היינו קידוש ה' אצל צמים פוסלת והאי דפסלה נמי לינה צמים אינו אלא מדרצנן דכיון דלא פסיל צקידוש לא פסיל צמים דהכל [אחד] כדאמר לעיל כמחלוקת צזו כך מחלוקת צזו]. וריציו פי' צענין אחר וזה לשונו ומאי אינו מעלהו דקאמר משום חשש עבודה היום שאם יעלהו לעבודה לילה קודם תרומת הדשן ייחיו סבורים העולם שמשקעין אותו צשקיעת החמה שלא יפסלו המים למתירין וקודם השחר שלא יפסלו לאצרים ויבא ה' לקדש ממנו למחר למתירין אף על פי שלא היה משוקע

כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים

כא.

צ"י ביור נפסלין צמתירין במתירין. פי' לרס וקומץ נפסלים מימיו צשקיעת [החמה] כמו שהמתירין נפסלין צשקיעת החמה כדאמר צאחיו מקומן (לקמן דף נז.): ביור ביון ששקעו אין מעלהו. למאי דס"ד השתא דהעלאת לילה פוסלן לכל עבודות יש תימה דתיקשי ליה כמה משניות

דמסכת תמיד (דף כה.) שהיה מקדש לתרומת הדשן ואחיו הכהנים שהיו מקדשים כמו כן צבילה ו) ומיהו איכא לאוקמינהו כר' אלעזר צר"ש וימאן דפשיט לעיל כמחלוקת צזו כך מחלוקת צזו ה' והא כרבי אצל קשה אכמי היאך היו עושין תרומת הדשן לרבי וי"ל צכהנים ישנים שניעורו כל הלילה ואין צריכין לקדש ומתני' דיומא (דף כג.) דמוכחא שהיה תרומת הדשן צכהני דחתי דקאמר עלה דלכך לא צהה פיים צתחילה צתתומת הדשן משום אונס שניה כר' אלעזר צר"ש אי נמי ה' י"ל שהיה לרס מים צבלי שרת אחר כדי קידוש של תרומת הדשן ועוד יש לומר דמקידוש תרומת הדשן לא קשיא מדי דפסול עבודה לילה ה' דרצנן ויש עוד טעם להכשיר צתתומת הדשן טפי מצבולה לילה ה' דפירש צקונטרס צסמוך ה' עוד יש לומר דניחא ליה למפיכך מדרי' יוחנן אדר"י טפי ממתניתין דתמיד משום דאיכא לדחוי דסבירא ליה למתני' דמקרות הגבז עד צפרא לא פסלה לינה אפי' צמים אע"ג דסוגיא דשעמעין דחלי לאו הכי סבירא ולהאי פירוש ניחא השתא דלא מאי לאקשוי מצרייתהא דלעיל [ועי'] דפליגי דא רבי זארי ואלעזר צר"ש

דקמני קידש צבילה צריך לקדש ציום דמשמע הא צבילה מיחיי חזי: ביור ביון ששקעו. פירוש האי דמהני שיקוע למים היינו קודם שנפסלו דלאחר שנפסלו אמרי' צפ' כל שעה (פסחים דף לז:) דלין וריעה להקדש: ביור שאל ששקעו. השתא ס"ד ללאו דוקא ה' אלא אפילו שקעו מעלהו [ומקדש] לעבודה לילה אלא צבותא נקט הכי אע"פ שלא היה משוקע צשקיעת החמה כשר צעזד לילה אצל לצסוף דמשני ומסיק דאיכא צביניה גזירת שיקוע ניחא דנקט אלא שקעו דאם איחא דשקעו אין מעלהו עד תרומת הדשן: מאי א' מעלהו דקאמר לעבודה היום. פי' שיהא כשר לקדש לענין שיעיל לו קידוש לעבודה יום כגון קומץ ודס אצל לעבודה לילה כגון לאצרים חזי ופריך היינו דר' חי"א בר' יוסף ומשני איכא צביניהו גזרת שיקוע כלומר לר"י אסור להעלותו גזירה שמה יפשע ולא יחזור וישקיענו דר' יוחנן אית ליה גזירת שיקוע ולהכי נקט שלא שקעו דאם שקעו לא יעלהו עד תרומת הדשן דלמא פשע אצל אם לא שקעו או שקעו והעלהו מקדש ממנו ור' חי"א בר' יוסף לא גזר סבירא ליה דמעלהו כל שעה שזירה ולא חיישינן דלמא פשע וא"ת ולמה היו משקעין אותו כלל צעזבז היה להם להממין עד סמוך לעמוד השחר כיון ה' שהיו יכולין [להעלות] כל הלילה לקדש לאצרים וי"ל (דלמא) לא ה' רזו להממין זמן שיקועו עד סמוך לזמן פסולו דלמא פשע ולא משקע ליה צעמוד השחר וה"ה שהיו יכולין לקצוץ זמן שיקוע

לעיל דהא לפי שהוא זמן פסול מתירים לו דס וקומץ קצצו זמנו צעזר ולר' יוחנן אע"פ שעל כרחו יש לכן להעלותו לתרומת הדשן לא דמי דפי' צקונטרס [לקמן ה' ח"ל] דלא סגי' ליה צבאלו קידוש או שזכה לפיים כל תרומת הדשן וגזירת שיקוע ליכא למיחש צקועו והעלהו ונעשיו הגיע זמן הסמוך לצבאלו לא פשע ליה בג' והערז משקע ליה ולא היה למעלהו צבילה שמתירו לקדש כהנים הצאון תמיד להקטיר ואחי ולאפשע בג' וא"ת ויפסול מימיו ומה צבך והא השתא נמי כשמשקעו צעמוד השחר וחוזר ומעלהו ציום לא היה יכול לקדש צמימיו למתירין דכבר נפסלו ולא מהני להו וריעה אלא לאצרים היה יכול לקדש ומי הוא שזטה שיכול לקדש ציום קידוש גמור שיעיל לכל העצזות והוא עומד ומקדש קידוש שאינו מועיל אלא לאצרים וי"ל דכיון דקדש להו המים צבלי שרת מואה לשומרין כשאר קדשים שלא יפסלו דפי' צקונטרס צבך דשעמעין אי נמי כרי שלא יצואו לידו גורח ה' ויעמלו את הידים וכשמעלין את המיור ציום היו מערין מימיו צבלי שרת דפעמים שמקדשין הרצה כהנים צכל דדין ומי שיש לו לקדש לאצרים מקדש מן המים שצבלי שרת ושנים עשר כהנים שהיו ה' מקדשין צצת אחת מן הכיור לצורך התמיד אף על פי שהיה פיים של תמיד קודם ע"ה דתמוכה במסכת תמיד (פ"ב) מ"מ לא היו מקדשין צבילה עד שהיה יום ומעלין הכיור ונותנים מימיו צבלי שרת וממלאין אותו מים חדשים ומקדשים מהם שהרי היה זורק דס התמיד ונפסלו מימיו למתירין ולא מהני להו וריעה והא דפסלה לעולה לא ליה צבאלו צעמעין היינו כרבי זארי וכהא צלעזר צר"ש למאי אילפא לעיל כמחלוקת צזו כך מחלוקת צזו [וכולוהו אמוראי דלעיל מדוד דלכל הפחות ספיקא היו והכא מפשט פשט ועוד צריך לומר דהא דאמר אצ"י לעיל דמקרות הגבז עד צפרא לא פסלא לינה היינו קידוש ה' אצל צמים פוסלת והאי דפסלה נמי לינה צמים אינו אלא מדרצנן דכיון דלא פסיל צקידוש לא פסיל צמים דהכל [אחד] כדאמר לעיל כמחלוקת צזו כך מחלוקת צזו]. וריציו פי' צענין אחר וזה לשונו ומאי אינו מעלהו דקאמר משום חשש עבודה היום שאם יעלהו לעבודה לילה קודם תרומת הדשן ייחיו סבורים העולם שמשקעין אותו צשקיעת החמה שלא יפסלו המים למתירין וקודם השחר שלא יפסלו לאצרים ויבא ה' לקדש ממנו למחר למתירין אף על פי שלא היה משוקע

עין משפט ונר מצוה

גב א מ"י פ"א מהלכות פרה הלכה ד':
ב מ"י פ"ה מהלכות צולת מקדש הלכה ז':
גב ג מ"י שם הלכה יא':

תורה אור השלם

1. ורחצו אתרין וקביו מקטנו את ידיום ואת רגליהם:

שמות ל, יט

מוסף רש"י

מטמאין היו. גופנין היו צו צרך: שהיו אמורים במעורביו שמש היתה נעשית. ולרנן טטול יום כהן. דנפקא לה מפרוסי דקרא והוא הסטור על הטמא, טטור מכלל שהוא טמא, לימד על טבול יום כשבר צפרים, מכדי צטטור עסקינן ואחי דכתיב לעיל מנייה ולקח אובי וטבל בתים א"ש טטור למא לי להיטיר דלמכתב והוא הסטור, ליכמוד והוא על הטמא, אלא טטור כל דסו, ואשכחן טטול יום דלקרי טטור דלמכיו ודחן צמים וטטר (תרגיזה כב.):

שיטה מקובצת

לאברים כאברים וא"ת והיכא דשקט צעמוד השחר למא נפסלו אף למתירין, אע"ג דנפסלים צבילה מועיל צקיעת טעמם וריעה מדי דחוי אחים צנטמא דלמרי' (פ"ה דף ה' ע') משקין צתקוה וטטורין אלאה אמרי' צרירעמן מטהרין, וי"ל דלין וריעה להקדש (פסחים דף לז.) וא"ת ולר' חייא בר יוסף אית ה' מי כיור נפסלין למתירין צבעלמא לצורך תרומת הדשן צבילה, וי"ל דהאי דכבר נפסלו צבעלמא לצורך תרומת הדשן ונזולתן המים לא היה מועיל הקידוש כי אם לאצרים, וא"ת ממה היו מקדשין למתירין למחר, וי"ל דלמחר היו מתניין אותו מים שנפסלו צבלי שרת אחר וחוזר ושוקע הכיור צבזר ומתנאין מים דמתנין למתירין, וא"ת הא דתנן (ש"ס דף טז.) א"ת א"ת (היה עושה) מוכיז לכור פי' כדי לחזור ולשקעו צבזר צעמוד השחר, לא היה מועיל אותו שיקוע כי אם לקדש אותו כהנים [שנשתקעו צתקונטרס] אצרים, וא"ת כיון דמ"מ היה צריך לחזור ולתלות מים חדשים למתירין דפי' א"י לאחר תרומת הדשן לא היו משקעין אותו כלל כיון דלאוהו שיקוע לא היה מועיל למתירין ויפסלוו אף לאצרים ומד לאחר עמוד השחר יתאבז מים חדשים לצורך מתנין ולצורך אצרים, וי"ל דעושים את זה עבד הכי שאין מציאין קדשים צבית הפסול או פעמים שמתקנאין הרבה כהנים כי (תרו"ח) והאמר רב א"א יוחנן ב'ו' מדרש פסני עקבדות ה"לית. אלאה חזי ולאצרים, ואין לומר דהוא לאצרי' וי"ד דהכא איירי אליהו דרבי, דקס"ד השתא דלמחר איט מקדש הפי' הוא דליפסל צבילה ואסור לקדש. [וא"ת] ואכתי מאי מקון דמ"מ איחא דהאי' (כצ"ה) [כצ"ה]א' לפי שנית הקונטרס דפי' לעיל דה' ב' ד"ה דלא צריך דהיטו לאצרי' ומודה מ"י כיור, ולריך לומר דהי' נמי דכצ"ה'א' אחי' מ"י מדרגה'א' נשתע לרבי דבי הכי דלאצרי' מקדש הימנו לעבודת הלילה (דף צ"א ע"ג) דאסור לקדש הימנו לעבודת היום, כמו כן לרבי נמי, דבהא לא פליגי דהא לא פליגי אלא בקצות אצל צמים לא פליגי. כן הוא לפי שנית הקונטרס, ומ"מ קשה [דמאי פריך] מהאז דליפלא כיון שאיט יטול להקשות מן לצשנא דאפסלא לה צבילה, דילמא כדריך לעינא דלא צריך לקדשו ואליא דלאצרי' הוא ובתחלוקת כי ולא תיקשי מדי' לר' יוחנן, ולכן נראה [כפי'] ויב"א דפי' לעיל (סס צסמ"ק ד"ה ממה) דמקאמר לעבודת לילה א' עבודה יום לא, [ולפ"ן] פריך שפיר ממה נפסל דא מפרשינן דמפסל צבילה וצרי' קשיא דרבי אצרי', ואי נמי מפרש דלא צריך לקדשו וכצ"ה'א', קשיא ממנו לרבי, דבהא לא פליגי כיון דמודה רבי [אלעזר צר"ש] צמים דפי' מדקאמר לעבודת לילה א' לעבודת היום אסור

קשה דאמר ר' יוחנן תרומת ארבי ב'ו'. [למן מדרס], כמה היו מקדשין צתתומת הדשן והיכא משמחת לה תרומת הדשן לרבי כי' עד [ככהנים ישנים שניעורו כל הלילה], ולגזירה תמוני שעשה לכיור לא היה צבילן אלא יפסלו מימיו אלא כי מ"י לשמיע את הקול כדמקוב צקוץ ששתקין, ואצ"י דלמתי לא ידענו עטמה קדלא, היינו דוקא בשעת שיקוע דלקנן דקאמר שלא היו משקעין אותו עד תרומת הדשן והוא היה סוכר דבשקיעו לא היו קלא, אצל השתא לאחר לאצרי' שהיה משוקע עד תרומת הדשן והיו מועלין אותו לקדש ממנו, ובשקיעה משום קלא דהשעה כי היום צבילתו כתי לוינו, וא"ת אכתי כיון דלאצרים במתירין, תיפסל הקידוש צבקיעת החמה כמו (א'המים לרבי מדי דהיו אלניה דפסול צקדוהו כהנים צמים, וי"ל דלפי פי' רבי' יוחנא נמיפח טיחא דפי' דלאצרים במתירין איטו אלא מטעם גזירה דהיה לתמוה מה טעם עבדו אצרים במתירין ובי עדידי מים קדוהו עבודה אצרים טפי מאצרים גוסייה, אלא אין לו קן צדדי אלא משום דגמירין לנרך אצרים אטו לנרך מתירין דלי שרית לקדש ממנו למחר לנרך אצרים כי העלהו צבילה ושקעו צעמוד השחר אחי לקדשו ממנו לנרך מתירין, ואצ"י דלאצרים גוסייה לא גורין אותו מתירין, הים היט עטמה דודאי לא אחי למעט להשקות מתירין לאצרים לענין לילה אין קרי בר דמי אצרים [צכתינ] ויחא (ג.) על מוקדש על המזבח כל הלילה וצבי מתירין תמי' (סס ג.) היום צזוח, אבל צבי מים של קידוש שפיר אחי לאחלוסי דפי'. והשתא נמי ניחא דדוקא צמים שייך למיגזר דפי', אבל צקדוהו גוסי' לא שייך למיגזר לאחזו קדוהו צצמנעיהו כי שנספסל צבקיעת החמה למתירין ומ"מ כהן רבי אצרים דלמאי ניחא לה אי משום שלא יעשה עבודה מתירין צאחיו קידוש קודם לינת עמוד השחר, הא מתירין צבילה ליכא, ואי למחר כבר פסיל ליה אחי קידוש צבילנת עמוד השחר אף לאצרים, אבל [צקדוהו] [צמים] ששייך כהן שיקוע איכא למיגזר פנין וישעש למחר כן אצרים [צכן] מתירין קדוהו שחזו צמים ששקעו צעמוד השחר, ולכן אמר המים אף לאצרים של לילה דאי לא אף לא קיימה אף. ח"ת קסא צמרייהא דלעיל דף יט, דקמני (צבלי'א) קדוש צבילה כו', (עני הית) א"י א"י מעלהו צבילה, וי"ל דניחא ליה להקשות דר' יוחנן, אצרי' ויחא, ולתפסלן ניחא שפיר שאינו עושה אצרים במתירין, ועי"ל דמיירי צקדשים צבלי שרת ולכן חיי לעבודת לילה אצל הכה מיירי כהן כיור, וכו"ת והיא גוסי' חקיק' צן מ"ש כלי שרת ממני כיור, [ולפ"ן] חזי אפי' שאין או אלא מטעם גזירה ניחא דדוקא צמי כיור איכא למיגזר לא אטו הא דכפי' לפי שניתנין סולג לקדש ממנו, אבל כלי שרת שאין צריכות לקדש ממנו לא רזו למיגזר. השתא דלמאי לא הכי שזר טבל לומר דלרבי קידוש דתתומת הדשן היה צבלי שרת דלא גורו דפי' ולא לצורך למיחש צכטי עמיקי ע"כ: